

v Kutné Hoře z 20. června 1930, podané JUDr. Ivanem S-ou v zastoupení obžalovaného Miloslava F-e.

D ů v o d y:

Obžalovaný Miloslav F. ohlásil při hlavním přelíčení dne 20. června 1930 zmáteční stížnost a odvolání do onoho rozsudku; obhájce neměl. V podání došlém na nalézací soud dne 7. srpna 1930 provedl tyto opravné prostředky JUDr. Ivan S. i jménem tohoto obžalovaného a předložil plnou moc podepsanou Josefem F-em »otcem za nezletilého syna Miloslava F.«; Dr. S., jak zjištěno dodatečným šetřením, konaným k poukazu nejvyššího soudu, nebyl zmocněn obžalovaným, by ho hájil v opravném řízení, ani neprokázal, že obžalovaný zmocnil svého otce, by mu opatřil obhájce ku provedení opravných prostředků. Byly tedy provedeny osobou, jež neprokázala, že byla k tomu řádně zmocněna a bylo je proto odmítnouti ve smyslu § 1 čís. 1 a § 4 čís. 1 nov. k tr. ř. a § 283 tr. ř. již v zasedání neveřejném. Tím ovšem nejsou vyřízeny opravné prostředky ohlášené obžalovaným Miloslavem F-em, jemuž nemohl býti doručen opis rozsudku. Dodává se, že Josef F. otec, jenž ve vlastním jméně neohlásil opravné prostředky (§ 282 odst. 1 tr. ř.), nemůže je prováděti jménem synovým.

Čís. 4345.

Přestupek § 3 zák. o mař. ex. nepředpokládá znemožnění uspokojení věřitele, nýbrž jen znemožnění volného nakládání s dotčenou věcí úřadem; tato možnost není dána tím, že ji má dlužník, jsa s to věc kdykoliv úřadu předložit.

Onen přestupek vyžaduje však úmyslnost odnětí věci z dosahu úředního opatření.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1931, Zm II 139/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 19. února 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 3 zák. o maření exekuce z 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil rozsudek v tomto bodu a věc odkázal na příslušný okresní soud v Břeclavě, by v rozsahu zrušení o ní jednal a ji rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), 10 § 281 tr. ř. Jest již odůvodněna, pokud uplatňuje zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř. Přestupek § 3 zák. o mař. ex. nepředpokládá sice — jak mylně uplatňuje stížnost — znemožnění uspokojení věřitele, nýbrž jen znemožnění volného nakládání s dotčenou věcí úřadem, a tato možnost

není — třebaž to stížnost neprávem uplatňuje — dána tím, že ji má dlužník, jsa s to věc kdykoliv úřadu předložiti. Avšak právem namítá stížnost, že onen přestupek vyžaduje úmyslnost odnětí věci z dosahu úředního opatření. Po stránce té praví arciť rozhodovací důvody napadeného rozsudku, že soud nemohl . . . vzíti za prokázáno, že stěžovatel zamýšlel zmařiti nařízený prodej zabaveného koně a tím zmařiti, po případě ztížití uspokojení věřitele, než na jiném místě vyslovují rozhodovací důvody, že stěžovatel — nakládaje s v é m o c n ě se zabavenou věcí — předsevzal činnost, již bylo bernímu úřadu zabráněno, by s věcí zabavenou nenaložil tak, jak bylo zamýšleno, po případě zákonem nařízeno a předepsáno. Třebaže není mezi těmito větami přímý rozpor, vzbuzují přece ve své souvislosti pochybnost o tom, zda soud vzal či nechal za prokázáno, že obžalovaný vzdálil anebo třeba připustil vzdálení koně z domu v den dražby v úmyslu, by ho odňal z dosahu úředního opatření, tedy znemožnil úřadu volné nakládání s koněm, třebaže neměl úmysl znemožněním prodeje v onen den znemožniti prodej vůbec a zmařiti tím úplně nebo částečně uspokojení věřitelů. Tato nejasnost stížností zřetelným poukazem vytýkaná činí rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4346.

I odevzdání jediného výtisku určitému jednotlivci lze podřaditi pojmu rozšiřování (odevzdávání) tiskopisu ve smyslu §§ 6 a 23 zák. o tisku, měla-li (podle pachatelova úmyslu) z onoho odevzdání jednotlivci nastati obecná, třebaž postupná přístupnost tiskopisu (jeho vnikání do širšího obecnstva).

Odovědnost rozšiřovatelů z důvodu zanedbání povinné péče vztahuje se výlučně k tiskopisům, jejichž obsah tvoří skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu; přestupek § 496 tr. zák. nestane se přečinem ani, byl-li spáchán tiskopisem.

Neznalost obsahu tiskopisu vylučuje sice zlý úmysl (vědomí) vyžadované skutkovými podstatami trestných činů, jejichž skutkové podstaty jsou obsahem tiskopisu založeny, nevylučuje však nevědomou nedbalost a nebrání proto přičítati protiprávní směr tiskopisu (jeho obsahem objektivně daný) za předpokladů třetího a pátého odstavce čl. III. zák. čís. 142/1868); tyto předpoklady jsou tu stanoveny alternativně.

V protizákonném rozšiřování tiskopisu, obsahujícího několik částí (projevů), zakládajících skutkové podstaty trestných činů různé povahy a různého významu právního (stupně trestnosti) jde (pokud rozšiřovatel obsah tiskopisu nezná) o nedbalý skutek jediný a jednotný, aniž lze (obdobně jako u zodpovědného redaktora) mluvíti o povinnosti rozšiřovatele přesvědčiti se o nezávadnosti každého jednotlivého ze článků, z nichž tiskopis sestává.

Ustanovení třetího odstavce § 6 tr. ř. platí i pro veřejného obžalobce.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1931, Zm I 677/30.)